

"מאמר דניאל" לפרשת "וירא"

זמני כניסה ויציאת השבת

איזור	כניסת שבת	יציאת השבת	רבינו תם
ירושלים	16:07	17:18	17:53
תל אביב	16:24	17:15	17:48
חיפה	16:24	17:14	17:48
באר שבע	16:27	17:18	17:52

"וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום".
 "וירא אליו" מפרש רש"י לבקר את החולה. "אמר רבי חמה בר חנינה: יום שלישי למילתו היה ובא הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו ושאל בשלומי" כלומר ה' בא לבקר את אברהם אבינו. ומדוע דווקא באלוני ממרא? ידוע שאברהם אבינו בא לפני שלושה משותפיו, ענר אשכל וממרא, התייעץ איתם אברהם אבינו על ברית המילה. אמר לו ענר שזה קשה והוא גם זקן. ורמז לדבר: ענר ראשי תיבות: עינוי נפש רע. הלך להתייעץ עם אשכל. אמר לו אשכל אחרי שהרגת את ארבעת המלכים יש לך הרבה שונאים. רמז לדבר: אשכל ראשי תיבות אברהם שונאים כבירים לך. הלך להתייעץ עם ממרא. אמר לו ממרא "מול מהר רופאך אלוקים". כלומר אמר לו לעשות. ולכן וירא אליו דווקא באלוני ממרא. ויש עוד פירוש מדוע דווקא באלוני ממרא. ראשי התיבות של ממרא מזכירות את כל האירועים הקשים שעבר אברהם אבינו בחייו. מ-מצרים שפרעה לקח את שרה, מ-מלכים (מלחמת ארבעת המלכים), ר - רעב שהיה בארץ, א - אש שהושלך לכבשן האש באור כשדים. זה רמז לו ממרא לאברהם, אחרי שה' הצילך מכל הצרות האלה תהיה חייב למלא את רצונו ותמול את עצמך. ומקשים, הרי ה' ציווה את אברהם אבינו על הברית מילה. אז איך נתפס שאברהם אבינו ישאל בכלל ויתיעץ על כך? ויש מפרשים שאברהם אבינו רק רצה לבדוק את חבריו, לדעת מי עושה רצון ה'. יש שאמרו שאברהם אבינו לא התייעץ עם לעשות או לא לעשות כי ברור שיעשה אם זה ציווי ה', אלא התייעץ אברהם עם לעשות בפרהסייה או בצינעה. ועל זה יש לדקדק. מדוע אברהם אבינו חושב לעשות בצינעה או בפרהסייה? אלא, יש אנשים שעושים מצוות בפרהסייה כדי להתגאות חס ושלום ולהראות את צדקותם, זה דבר אשר ה' מואס בו שהרי נאמר "אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת" (גמרא בסוטה דף ה) ולכן העדיף לעשות את המצוות בצינעה שמא יחסדו בו במידת הגאווה. ומצד שני, אם יודע האדם שיעשה מצווה בפרהסייה בגלוי ויהיה קידוש ה' והדבר יעורר עוד אנשים למצווה אז זה דבר שראוי לעשות בפרהסייה. והכל תלוי בכוונה של האדם, בלב של האדם, אם הוא עושה את המצווה לפרסם ברבים על מנת לעורר את לב האנשים או חס ושלום על מנת להתגאות.

"ולא חשכת את בנך את יחידך ממני" - לכאורה היה צריך להגיד פה "מה יתברך" ולא ממני (מהמלאך) אלא מפרשים שאמר המלאך לאברהם אל תחשוב שלא קיימת את המצוה בשלמות, אני הוא המלאך שנבראתי ממצוה זו. וראה שאני מושלם, וזה פירוש ממני מזה שאתה רואה אותי מלאך מושלם סימן הוא שקיימת את המצוה בשלמות. וכך כל אדם, עושה מצווה בורא מלאך טוב שיסגור עליו בשמיים ובעת הצרה ישלחו לאדם שליחים שיעזרו לו בגלל אותו מצווה שעשה, ולהפך חס ושלום, אדם שפוגם ועושה עבירה, בורא מלאך רע.

בסוף הפרשה מוזכרת עקידת יצחק, וראינו דבר נפלא, כתוב "וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת..". ואפשר להקשות, מה זה יקח את ידו? הרי היה צריך לומר ויקח את המאכלת. הרי ברור לנו שהוא לוקח את המאכלת בידיים ולכן מיותר להגיד וישלח אברהם את ידו. ואפשר לפרש, אבריו של אברהם היו אוטומט לפי רצון ה'. ולכן רצון ה' היה רק לנסות את אברהם, ולא חס ושלום שבאמת ישחט את יצחק. ולכן היד של אברהם אבינו שעושה רצון ה' לא זזה ולא הצליח אברהם לקחת את המאכלת ולכן היה צריך לשלוח את היד האחרת ולקחת ביד החזקה את המאכלת בכוח על מנת להמשיך ב"משימה" שה' נתן לו להקריב את יצחק בנו. ואפשר להגיד עוד דבר בקשר לעקידה, רק אחרי שאברהם מקריב את האיל מברך מלאך ה' את אברהם. ומדוע? הרי היה צריך לברך אותו לאחר שעצר אותו מלשחוט את יצחק. ולמה בירך אותו רק לאחר שהקריב את האיל? אפשר לפרש כך, אברהם אבינו אחרי שמלאך ה' אמר לו "אל תשלח את ידך אל הנער" יכול היה אברהם לקחת את בנו יצחק בשמחה וללכת מהר לפני שמלאך ה' יתחרט. אך לא כך, אברהם אבינו ממשיך לחפש מה להקריב, היה בדעתו להקריב לכבוד ה'. ולכן הבין מהמלאך שזה לא רצון ה' שיצחק ישחט והוא מרוב חיבוב ה' ראה את האיל והקריבו לה' יתברך. וזאת מסירות ואהבה למצוות. נלמד מאברהם אבינו. ועוד בעניין הכנסת האורחים של אברהם אבינו שהחל לרוץ אל האורחים ועזב כביכול את ה', מדוע? איך ידע שזה יותר חשוב הכנסת אורחים? כפי שאמרנו כרגע, אברהם היה עושה את רצון ה' והאיברים שלו היו כבר לבד יודעים מה רצון ה', ולכן הרגיש אברהם אבינו שרגליו רצות לאורחים. וגם זה רמז במילה אברהם שעולה 248 כמניין "רמח" אבריו של האדם, זה עוד רמז שאברהם אבינו היה עושה רצון ה' ברמח אבריו.

כל המעוניינים לסייע בהוצאת
העלונים ולתרומם למען עילוי נשמת
או לרפואה / להצלחה מוזמן ליצור
קשר במס' 0523458725

שבת שלום

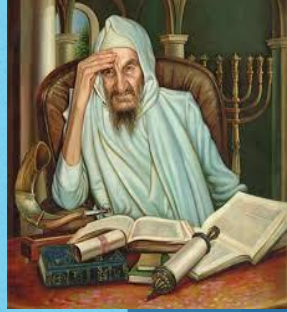
"והיה לזכרון עולם.. העלון מוקדש לעילוי נשמת הנפטרים:

אזכרת השבת:

נא להודיע
(שבועיים מראש)

נוריה בת נעימה	אהרון בן חזלה	יעקב בן סעידה	שרה בת חביבה	יוסף בן ביסקה
אורלי בת סעידה	חי בן ירדנה	ישראל בן נרה	ביסקה בת שרה	בנימין יחזקאל הלוי בן אסתר
שרה בת נוריה	גרשון בן רחמה	נתנאל בן אורלי	טאוס בת זינה	עזרא בן חזימה
רחל בת מרים	שמעון בן עיישה	דוד בן חביבה	חביבה בת ציפורה	ליאור לוי דהבני בן מרים
אסתר בת לאה	יצחק בן רחל	יוסף בן זוהרה	רעות בת זהבה	דביר בן יונכד
שרה אקדס בת זילפה	יהושוע בן רבקה	אלרואי בן אורטל	חזלה בת חביבה	
עדן בת כוכבה	יהודה בן אסתר			

סיפורי מופת על הצדיק הקדוש בבא סאלי

רבינו בבא סאלי היה דיין בבית הדין במרוקו, להורות לעם את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו. והכל ביושר האמת והצדק. כל באי בית דינו פחדו ורעדו מאוד מפניו, כי הכירו אותו בראייתו החודרת וברוח קודשו ולא יכלו להעלים ממנו את האמת. הוא ידע מי משקר ומי לא. ביום מן הימים נכנס יהודי אחד לבית הדין ובפיו טענה על אדם שלוה ממנו כסף מלפני זמן רב ומסרב הוא להחזיר. בבא סאלי שלח שליחים לקרוא לנתבע, אולם הנתבע סירב להגיע לבית הדין, וזלזל בבא סאלי ובשליחיו. לאחר הפצרות רבות מהצדיק הוא הגיע, וכעס על בבא סאלי "מה רוצה רבינו?" שאל בזלזול, בבא סאלי הרים את עיניו ואמר "כלום, איני צריך ממך דבר, כבר נחרץ דינך" הוא הורה לנאספים ללכת לביתם, כולם לא הבינו, מדוע בבא סאלי כך ויותר וסיים את המשפט במקום לחייב את אותו אדם בכסף שיחזיר. באותו ערב התקיימה חתונה בה השתתפו המון אנשים וגם אותו נתבע עז פנים הוזמן אליה. הוא הגיע לשם, ובמהלך החתונה חש ברע, הוא התמוטט.. מהר מאוד הזמינו רופא שניסה להנשים אותו אך ללא הצלחה, הוא נפטר מן העולם בשבץ לב.

מוקדש לעילוי נשמת אלברט אברהם אלמליח ז"ל בן חנה הי"ו

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב צוק"ל

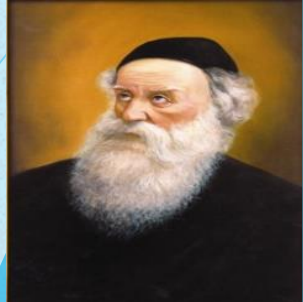
מעשה בעני שעסק לפרנסתו בטיט, יום אחד מצא העני בחפירתו אבן מרגלית טובה אשר שוויה הון רב. הלך העני לאומן המקומי כדי שיאמוד את ערכה של האבן. אמר לו האומן כי אין במדינה כולה אדם אשר יוכל להעריכה ולשלם את שוויה, וכי עליו לנסוע אל מעבר לים אל עיר המלוכה. העני אשר לא היה בידיו הכסף הדרוש לנסיעה מכר את כל רכושו קיבץ נדבות להשלמת הסכום ויצא לדרך. כאשר הגיע העני אל הים אזל הכסף שברשותו. ביקש העני לעלות אל האונייה ומחמת שלא היה בידו כסף הציג את היהלום לרב החובל, התפעל רב החובל מאוד מאוד, והוביל את העני אל אחד מן החדרים המפוארים ביותר. (רב החובל חשב שהוא עשיר גדול שרק התחפש לעני כדי שלא ינסו לגנוב ממנו). אותו עני נהנה מהכבוד הגדול שרב החובל עשה לו, כל הארוחות הוא התענג מהיהלום, השאיר אותו על השולחן ושר שירי הודיה לה', פעם אחת באחת הסעודות הוא נרדם, והאבן נשארה על השולחן, בעודו ישן נכנס המשרת ניקה את השולחן וניער את המפה עם היהלום אל תוך הים.. כאשר התעורר העני הוא נבהל, פחד העני מאוד מה יגיד לרב החובל? אם יהיה עצוב הוא מפוחד רב החובל ירגיש שקרה משהו, לכן החליט לשמוח שמחה גדולה ולהודות לה' כך גם רב החובל לא יעלה עליו. באחד מן הימים פנה רב החובל אל העני ואמר, "אני צריך את עזרתך, כאשר גיע למדינה אני צריך למכור תבואה רבה והרווחים יהיו גדולים והמיסים שיטילו עליי גדולים מאוד כי יש לי עוד תבואות ועסקים כאן, לכן אני אצטרך את עזרתך שתרושם את התבואה עליך ואת הרווחים עליך ונתחלק חצי חצי. הוא הסכים, כי לא היה לו מה להפסיד, גם ככה אין לו כבר את היהלום, כאשר הגיעו למדינה התעורר העני ושמע צעקות והמולה, הוא לא הבין מה קרה וסיפרו לו שרב החובל מת, הוא לא האמין, כל הסחורה היתה שייכת לו כי רב החובל העביר על שמו הכל.. והוא התעשר יותר מאשר היה לו היהלום..

הרב הגאון הרב יורם מיכאל אברג'ל צוק"ל

פעם ביקר ראש הישיבה הגאון הגדול רבי משה חברוני צ"ל את הבבא סאלי הקדוש זכותו תגן עלינו, ובתוך שיחתם הקדושה בדברי תורה הזכיר את דברי חז"ל על אברהם אבינו שעזב את ה' ורץ לקבל אורחים. והקשה ראש הישיבה ושאל את הבבא סאלי "מהיכן לחז"ל שאברהם אבינו עשה כהוגן בכך שהניח את ה' ורץ לקבל אורחים עד שלמדו מכך שגדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה, אולי באמת מעשה זה לא היה רצוי וראוי לפני ה'?" ותירץ וענה לו בבא סאלי הקדוש, "שהרי מהמשך הפסוקים חואים שה' המתין לאברהם אבינו עד שסיים עם האורחים ונפרד מהם, כמו שנאמר 'ויפנו משם האנשים וילכו סדומה, ואברהם עודנו עומד לפני ה'". ופשוט שלא היה ה' ממתין לאברהם אבינו אילו המעשה שעשה לא היה ראוי ורצוי לפניו, אלא היה מסלק את שכניתו מעליו. ומכך שה' לא הסתלק מעל אברהם אלא המתין לו, למדו חז"ל שבשמיים מסכימים שגדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה. אלא שלכאורה, עדיין צריכים להבין, חז"ל אומנם יכלו ללמדנו שגדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה, כיוון שלמדו זאת מהנהגתו של אברהם אבינו, אבל מניין למד זאת אברהם אבינו? אלא מסביר הרב, במדרש רבה, מבארים מה שנאמר בספר תהילים "צמאה לך נפשי כמה לך בשיר" רבנן אמרי, כשם שנפשי צמאה לך, כן רמ"ח אברים שיש בי צמאים לך". כלומר הצדיקים האמיתיים מזככים עצמם ואת אבריהם עד שגם הם משתוקקים לעשות את רצון ה' בדיוק כפי שהנשמה כך גם הגוף נעשה קדוש. כך היה אצל אברהם אבינו, הרגיש את כל אבריו משתוקקים וכוספים לרוץ לקבלם.. ואכן רואים שאברהם אבינו עשה את רצון ה' כפי שהוסכם בשמיים, שגדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני השכינה. (אמרי נעם).

"בצור ירום"

ביאורים מספר התניא מפי הרב הגאון רבי יורם אברג'ל צוק"ל

היום בעונות הרבים אנשים מביישים אחד את השני בקלות רבה, אל אחד יוצא על חברו בתקשורת או בעיתונות. הגמרא אומרת (ברכות מג ע"ב ב') נוח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים. כלומר עדיף למות ולא לעשות מעשה כזה. כל זה בא רק מסיבה אחת שלומדים תורה בלי חסידות, רק תורת החסידות מחנכת את האדם היא הופכת את האדם לאפס אפסים - הרגשה של אין. אין לך גאווה אם אתה תלמד חסידות. תורתו של בעל התניא הקדוש הופכת אותך לאדם הכי פשוט בעולם. רק מי שלומד חסידות מסוגל לשתוק בכל מצב, גם אם יפגעו בו הוא ישתוק, אפילו יקחו לו, יכו אותו אפילו יקללו אותו ישתוק, אבל אדם שלומד רק תורה יש לו קושיות ותירוצים, המצב יהיה קשה לו עוד יותר הוא יביא ק"ן תירוצים לטהר את השרץ וכך הוא יתרץ את עצמו למה עשה כך וכך, לכן על ידי תורת החסידות האדם ניצל מהעזות והחוצפה ובכך הוא זוכה להיות קרוב מאוד לה' יתברך. תורת החסידות בעצם הבאה להסביר לאדם למה הוא בא לעולם, להיות כמי שאינו, ברגע שהאדם מתרומם קצת כבוד האדם מתחיל להיות אצלו זול מאוד, גם כבוד התורה נהיה אצלו זול מאוד. ערך האדם אצלו כמעט מגיע לאפס, לכן חייבים ללמוד חסידות כל יום כל אחד לפי הזמן שעומד לרשותו..

העלון מוקדש לעילוי נשמת צ'יצ'אן בן ביסקה וחזלה בת חביבה

ת.נ.צ.ב.ה.

מֵרֵן הַקְּדוֹשׁ וְהַגָּאון הַרְבֵּי עֹבְדֵי הַיּוֹסֵף צֻזְק"ל

שאלה: יש ברשותי כלובים של צפורים, ועלי להאכיל אותן בשבת. ואופן ההאכלה הוא כזה, שעלי לפתוח את דלתות הכלוב, ולהוציא מהן את כלי המזון והמים, ולאחר מכן למלאותם במזון ובמים, ושוב להחזירם לכלוב. האם יש בדבר בעיה הלכתית משום "צידה" בשבת?

תשובה: ראשית, בשעה שפותחים את כלוב הצפורים, ישנם כמה רגעים שהן יכולות לנוס על נפשן ולברוח מהכלוב. ובשעה שסוגרים אחר כך את דלת הכלוב, הצפורים חוזרות ונצודות שנית. ובאמת שאילו היה מדובר בבעלי חיים "ביתיים" כגון כבשים ועזים, שאין דרכם לברוח כלל מתפיסת אדם, לא היה בדבר איסור צידה בשבת. שהרי אפילו לגבי תרנגולות ואווזים שרגילים לחזור לכלוב שלהם בכל עת, כתבנו שאין בהם איסור צידה בשבת. ומותר לסגור את הדלת אחריהן (לדעת מרן השלחן ערוך). וכל שכן בכבשים ועזים (שאינם מרדניות), שאינם בורחות כלל מיד אדם, ולא שייך בהן איסור צידה בשבת. (ואם הן מרדניות, וצריך תחבולות לתפסן, יש בהן איסור צידה בשבת). אך בהיות ומדובר בצפורים, שבדאי הן בורחות מיד אדם, יש לדון אם יש בדבר איסור צידה בשבת. ואמנם הגאון רבי ישמעאל הכהן, בשו"ת "זרע אמת" (סימן לח), כתב שאף על פי שכאשר העופות היו בכלוב, הן כבר היו נצודות, מכל מקום מאחר ובפתיחת דלתות הכלוב בטלה צידתן, מי שיבא ויסגור שוב את פתח הכלוב עובר על איסור צידה בשבת. וכן כתבו עוד מגדולי הפוסקים (אף שיש מחלוקת בדבר. עיין בספר חזון עובדיה ח"ה עמוד קד). ורק אם בשעה שפתח את דלת הכלוב, אז היה עומד מול הפתח, באופן שהצפורים לא תוכלנה לברוח, אז אין איסור כלל בסגירת הדלת שנית, אבל אם היה רגע אחד שיכלו הצפורים לברוח, ושוב חזר וסגר עליהן, עובר משום "צידה בשבת". לכן יש לנהוג באחת משתי הדרכים: או לדאוג מראש, מערב שבת, להניח מזון ומשקה לעופות, שסיפיק להם לכל השבת. או שיוציא את כלי המזון והמשקה בזהירות, באופן שכל העת ידו תכסה את פתח הכלוב, ואז יהיה רשאי לסגור את דלתות הכלוב ללא חשש. (ואם דלתות החדר שהעופות בתוכו סגורות, אזי יש אופנים שניתן להקל בדבר יותר. ולא נוכל להאריך עוד כאן). ולסיכום: צפורים הסגורות בכלוב, אסור לפתוח את דלתות הכלוב בשבת, ולחזור ולסגורן, משום שבסגירת הדלתות יש איסור "צידה". ולכן יש להזהר להניח את היד כנגד הפתח, באופן שהעופות לא יוכלו לברוח בשעת פתיחתו, ואז יהיה מותר לחזור ולסגור את פתח הכלוב.

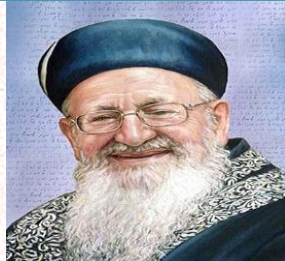
הרבי מילובביץ' צזוק"ל

פרנסתו של ה' יתברך

קודם התגלותו של הבעל שם טוב הקדוש, היה נוהג ללכת מעיר לעיר ומכפר לכפר ואחת מדרכיו הקדושות היתה לשאול כל יהודי אותו פגש, מה מצב בריאותם ופרנסתם וכדומה, כלומר התעניין בהם.

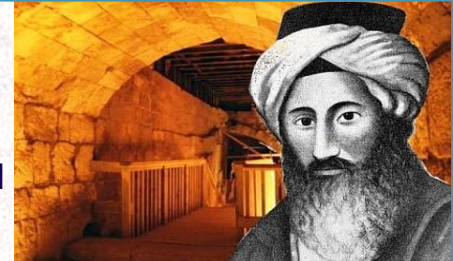
הבעל שם טוב היה מרוצה ושמח כששמע אנשים משבחים את ה' תשובות כמו ברוך ה' תהילה לאל עליון וכו'.. היו משמחות את הבעל שם טוב, הוא היה נהנה לשמוע כיצד משבחים את ה' וגם המטרה שלו היתה שאנשים יוציאו מפייהם דבר שמח לה' יתברך. פעם אחת הגיע לישוב בו גר תלמיד חכם גדול ומופלא, שהיה פרוש מכל ענייני העולם הזה, ובמשך למעלה מ 50 שנה ישב ועסק בתורה יומם ולילה, בפרישות וקדושה עצומה, כל ימיו היה עוסק בתורה היה ממעט באכילה ושתייה ובשינה, כל כך היה פרוש מן ענייני החומר, רק עוסק בענייני הרוח. הבעל שם טוב הגיע אליו, הוא שאל אותו את השאלה המפורסמת שלו "כיצד כבודו מרגיש? איך הפרנסה מה מצב בריאותו וכו'. ידוע שהבעל שם טוב היה לבוש בבגדים פשוטים והסתיר מאוד את קדושתו ואת ידיעותיו בתורה, הבעל שם טוב התנהג כאדם פשוט והצניע את דרכיו, ולכן הדקן כלל לא התייחס אליו והמשיך בלימודו ולא ענה לו כלל. חזר הבעל שם טוב הקדוש על השאלה ושאל את אותו זקן שוב, מה מצב בריאותו איך הפרנסה האם חסר לו משהו. הגאון לא ענה שנית, ובפעם השלישית ששאל זאת הגאון ממש התעצבן כעס והצביע על הדלת לרמזו לבעל שם טוב שיצא כי הוא מפריע לו ללמוד. הבעל שם טוב שאל אותו "רבי מדוע אינכם נותנים לקב"ה את פרנסתו? אתם גוזלים ממנו את הפרנסה..." כששמע זאת הזקן הוא נבהל והתבלבל לגמרי, יהודי כפרי לבוש בבגדים פשוטים מדבר על הקב"ה? וטוען שצריך לתת לקב"ה פרנסה? הבעל שם טוב ידע ברוח הקודש את מחשבתו של התלמיד חכם הוא הרגיש את מחשבותיו וענה לו "בני ישראל מתקיימים מן הפרנסה שהקב"ה משפיע עליהם אך מהי הפרנסה עליה יושב ה' יתברך ומתקיים הקב"ה? דוד המלך עונה לנו על כך בתהילים "ואתה קדוש יושב תהילות ישראל" על התהילות והתשבחות שלנו שאנו משבחים את ה' יתברך על הבריאות ועל הפרנסה ועל מה שנותן לנו ובזכות תהילות אלו הוא משפיע על עם ישראל שפע חיי בני מזוני..

סיפורים על הרב הקדוש והגאון הרב מרדכי אליהו צזוק"ל

גם תיקים שהיו דיינים יושבים עליהם זמן רב, אשר עברו לילות עם נדודי שינה ימים עם ספקות מנקרים בלב, הגיעו לחדרו של מרן הרב, וכשיצאו מחדרו היו נדהמים ומתארים את המהירות בה הקיף הרב את כל התיק, סקר את הפרטים ושקל את הצדדים והטענות, וביחד הגיעו לפסיקה ברורה ומכרעת. אחד מאבות בתי הדין שהגיעו אליו עם תיק מורכב במיוחד, סיפר לאברכים בטרם נכנס אל הרב, כי הוא יושב על המדוכה בתיק זה חודשיים תמימים ואינו מצליח להכריע. הוא פינה יום שלם לדיון עם הרב, והיה מסופק אם יספיק יום אחד כדי להגיע להכרעה. לא יצאה שעה והדיין היה בחוץ, נפעם ונדדם. הוא סיפר, כי הרב נטל את כל הדפים שהביא עמו, עבר עליהם במהירות עצומה, סיכם את השיטות העיקריות ובאיזו צורה כל שיטה נוגעת לצדדים שבתיק - והכריע. בהמשך שעה ארוכה עוד עמד אותו דיין מחוץ לחדרו של הרב ולא פסק להלה את הגאונות העצומה שראה במו עיניו. "איך מסוגל הוא לראות את כל השיטות ולא להתבלבל מריבוי הפרטים?" - קרא בהתפעלות - כל אותן שעות רבות וארוכות שהיה הרב יושב עם דיינים ופותר להם את ספקותיהם, לא בשעות העבודה השגרתיות היו. גם לא בלשכתו, עם העוזרים והמזכירים ולפי היומן. דיונים אלו נעשו בשעת לילה מאוחרת, לאחר שהרב היה שב מדרשות ושיעורים ולאחר שהספיק לסיים עם הבאים לקבל ברכה ועצה. אז, מתוך השעות הבודדות שנותרו לו למנוחה, היה מקדיש כמה שעות ועובר ביעף על פסק דין ארוך שיש בו עשרות מקורות ומראי מקומות, והיה דן בכל פרט ופרט ומכריע הלכה פסוקה.

פניני תורה מאת הרב הגאון והקדוש החיד"א הקדוש

"כי ירא אליקים אתה" - אמר רבי אבא גדול שנאמר בעובדיהו, יותר ממה שנאמר באברהם דאילו באברהם לא כתיב מאוד ובעובדיהו כתיב מאוד" (גמרא סנהדרין לט:). פירוש הדברים - לאברהם נאמר משמיים "כי ירא אלוקים אתה" לעומת זאת, על עובדיה נאמר "ועובדיה היה ירא את ה' מאוד". המהרש"א מסביר כי לאברהם אבינו היו מעלות גדולות. אולם בעובדיה פירט הפסוק יותר, והסיבה לכך: באברהם נאמרה המעלה מפי הבורא עצמו בפניו של אברהם אבינו ועל כך כלל יש בדינו שאומרים מקצת שבחו של אדם בפניו ולא הכל. ואילו בעובדיה בת קול אמרה. אין דומה בת קול לדיבור מפיו של ה' מול אדם. באופן אחר, נוכל לומר כי יש שני סוגי יראת שמיים, יראת הרוממות ויראת החטא. יראת החטא אינה יראה רגילה אלא יראה במדרגה עליונה יותר. האדם ירא וחרד שמא לא עשה רצון ה' או לא קיים את חובותיו בתורה ובמצוות ובעבודת ה' אדם בעל יראת חטא מצטער מאוד על חסרון בעבודת הבורא וחוסר קיום המצוות. בעובדיה מצינו: ירא את ה' מאוד - היתה זו יראת ה' של מידת הרחמים כלומר יראת הרוממות, ובאברהם נוסף ליראת הרוממות והאהבה שהיתה לו בעבודת ה' זכה גם ליראת העבודה. כלומר מסופק היה אברהם שמא לא עשה כצויו ה' אליו לכן נאמר עליו ירא אלוקים שהיא מידת דין שהיה דן את עצמו כל רגע ורגע עם מקיים רצון ה' ממילא חיזק עצמו מתוך כך. אומנם מדרגתו של עובדיה מול איוב היתה גבוהה יותר משום שנוסף בו המילה מאוד ובאיוב נאמר רק סר מרע.

העלון מוקדש לעילוי נשמת אהובה בת נג'את

ת.נ.צ.ב.ה

הבעל שם טוב הקדוש

בית צנוע בעיירה אוקופ התגוררו רבי אליעזר ואשתו שרה. הם היו ידועים כאנשים פשוטים בעלי לב טוב. הרבה פעמים ביקשו האנשים מרבי אליעזר להתפלל עבור חולה, תפילתו היו מתקבלות תמיד. אומנם הוא היה אדם פשוט אך הם לא ידעו שמדובר בצדיק נסתר. רבי אליעזר התפרנס ממאפייה, הוא היה מחלק כיכרות לחם לעניים בחינם. בחנותו היה נמצא שעות מועטות, על מנת שיוכל ללמוד תורה ולעבוד את ה'. אשתו היתה עוסקת בתפירה ובתיקון בגדים. גם היא לא נטלה שכר מנשים שלא יכלו לשלם לה, כתוצאה מכך פרנסתם היתה דלה, אך למרות הכל הצליחו לחסוך מידי חודש כסף כלשהו, שעם השנים הלך והצטבר לסכום נכבד מאוד. רק דבר אחד הכביד על הזוג, לא היה להם פרי בטן. הם כל כך ציפו לצאצאים אך לא היו להם ילדים. כמה בכו, כמה התפללו, בכל זאת לא נושעו.. יום אחד, ישבו הזוג בבית והרהרו על גורלם. "למי אנחנו עמלים כשאנו הולכים ערירים ואין לנו בן שיירש אותנו?" אמר רבי אליעזר לרעייתו. הוא הציע לה לקחת את הרכוש שצברו עם השנים ולהקים בו מפעל של חסד. רבי אליעזר ואשתו החליטו להפוך את ביתם לבית הכנסת אורחים אשר כל אדם המזדמן לעיר ואין לו איפה לישון יוכל לשהות בביתם ולאכול בו ארוחות כיד המלך. רבי אליעזר ושרה אשתו דאגו לכל מחסורם של אורחיהם וטיפלו בהם באהבה ובשמחה. יום אחד, היה זה באחת מסעודות השבת, בביתם של שרה ואליעזר ישבו האורחים סביב שולחן השבת. השולחן היה מלא במטעמים רבים, הרגשה נפלאה שררה בבית. לפתע נפתחה הדלת, בפתח הבית הופיע אורח זר שאיש לא הכיר, הוא נכנס פנימה והתיישב בשולחן מבלי להגיד כלום. עצם הופעתו הפתיעה את כולם, שכן מאיפה יכול להגיע יהודי זר בעיצומו של יום השבת? אך רבי אליעזר התעלם מהמבטים ומהשאלות, הוא קם מכיסאו, והחל לשרת את האורח הזר. "האם קידשת היום?" שאל את האורח, ושהוא השיב לו בשלילה, מהר הביא רבי אליעזר כוס יין משובח. לאחר מכן הוסיף רבי אליעזר לשרתו ולהאכילו. עתה הופנו כל המבטים התמהים של האורחים למארחם. איך ייתכן שאיש זה שחילל שבת והגיע ביום השבת לעיירה זוכה ליחס חם ואהוב מבעל הבית? בשלב מסויים היה מי שהעז לשאול את רבי אליעזר שאלה זו. אולם רבי אליעזר העדיף להתעלם מהמבטים המוזרים ומהשאלות. הוא פצח בשירה כדי להנעים את האווירה ולהשכיח מכולם את כניסתו המוזרה של האיש. מנהג היה לרבי אליעזר, שכל אורח שהגיע להתארח בשבת, היה נשאר עד יום ראשון בצהריים. כך נהג גם עם האורח הזה. לאחר הסעודה הציע לו מיטה נוחה ואף הזמינו להישאר בביתו כל זמן שיחפוץ. האיש לא הרבה לדבר, היה קשה לדעת האם הוא בכלל מעריך את יחסו של בעל הבית. ואכן האיש נשאר עד ליום ראשון אחר הצהריים. כשעמד לצאת לדרך מבלי להגיד מילה למארח, נפנה אליו רבי אליעזר ללוותו. ואז ביציאה מהבית, פתח האורח את פיו ואמר: "דע לך, כי אני הוא אליהו הנביא. נשלחתי מן השמיים לנסותך. ובכן תדע לך, כי המעשים שלך ושל רעייתך עשו רושם עז בשמיים. מלאכי הסגוריה שנוצרו מהמעשים הטובים שלכם המליצו טוב בעדיכם וביקשו למלא את משאלת ליבכם הגדולה ולזכותכם בילדים משלכם. אך לעומתם באו המקטרגים וטענו, מאיפה לכם לדעת שהזוג לא עושה זאת לשם תפארת? מאיפה לכם לדעת שהם עושים זאת לשם שמיים? אולי הם מחפשים שם טוב וכבוד! ונקבע להעמידכם בניסיון שיוכיח עד כמה הכנסת האורחים שלכם לשם שמיים. ואכן עמדת בניסיון יפה, למרות הופעתה החשודה ביום השבת, למרות מבטיהם של האורחים, קיבלת את פניי בסבר פנים יפות ודאגת לכל צרכיי. הריני מבשר לך, כי בקרוב אתה ורעייתך תזכו בבן שיאיר את העולם באור מיוחד שלא היה כמותו..". הבן שנולד להם הוא לא פחות ולא יותר: הבעל שם טוב הקדוש ...

הפתגם השבועי:

"התרגל לעצור ולשאול את עצמך - מי אתה ולאן אתה הולך.."
(רבי נחמן מברסלב)

העלון מוקדש לרפואת

ראובן בן חנה
דביר בן גאולה ויויאן
ימין בן עליזה
עופר בן שמחה
בן ציון בן אידיס יהודית

"אל נא רפא נא להם"

ה' יתמיד בריאותם ורפא אותם במהרה
אמן..

"ברכת השנה"

כל זכויות העלון להצלחה וברכה:

אשתי היקרה שילת בת רבקה רחל
בני היקר רפאל בן שילת
בני היקר לאל ישראל בן שילת

מור אבי אוריאל בן ציפורה
מרת אימי ויויאן בת נוריה
עזרא (עוז) בן נאווה וליז בת אורלי
אליעד אליהו בן אריאלה
שילת בת מיה
אלעזר בן כוכבה
מיכאל בן זוהרה ורבקה בת ז'ולייט
רון בתאל וטליה (משפחת כנפו)
שמעון חיים בן שולה ורויטל בת שמחה אלגריה

העלון מודפס לזיכוי הרבים
ב"דפוס התאומים" קרית גת

כל המעוניין לסייע בזיכוי הרבים,
ולהקדיש את העלון להצלחה, לרפואה
או להנציח את נשמת קרוביו מוזמן ליצור קשר במס'
0523458725

"כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו"

יְכַרְכְּבֵהּ ה' וַיְשַׁמְרֶהּ
יָאֵר ה' פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וַיַּחַצֵּב
יִשְׂאֵל ה' פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי וַיִּשְׁמַע לָהֶם שְׁלוֹמִם